

REMIGIUSZ POPOWSKI

IDEE PRZEWODNIE NAUKI APOSTOŁA PAWŁA W OPARCIU O STUDIUM JĘZYKOWE¹

Powszechnie wiadomo, że święty Paweł we wszystkich swoich listach omawia najczęściej trzy zasadnicze tematy: Chrystus, łaska, usprawiedliwienie. Liczbę ich można by jeszcze poszerzać, używając bardziej szczegółowych zasad podziału. W tych rozważaniach jednak nie będzie się na nowo dociekać tych bardziej czy mniej ogólnie klasyfikowanych zagadnień paulinizmu. Byłby to trud niepotrzebny. Jest to próba odkrycia w nauce Apostoła Pawła idei najnowszych i najważniejszych. Posłużę się w tym poszukiwaniu studium nie ściśle doktrynalnym — rzecz to teologów i biblistów — lecz językowym, i to zawężonym do badań nad samymi neologizmami, tj. takimi wyrazami, które nie występują przed Pawłem ani w *Septuagincie*, ani w zachowanych pomnikach greckiej literatury pogańskiej. Wychodzę bowiem z założenia, że badając takie specjalnie przez pisarza utworzone wyrazy, wkraczam właśnie na pole zagadnień najważniejszych i nowych, które wymagały szczególnej precyzji i nowej terminologii oraz większej uwagi adresatów.

Z natchnionych pisarzy ksiąg Nowego Testamentu najbogatsze słownictwo ma Apostoł Paweł. Posługuje się on, według obliczeń Roberta Morgenthalera, 2 648 wyrazami². Jan natomiast używa w swojej ewangelii zaledwie 1 011 różnych słów, Marek — 1 345, Mateusz — 1 691, Łukasz — 2 055. Ta najwyższa giętkość językowa Pawła z Tarsu nie wystarczała mu jednak do wyrażenia wszystkich myśli. Wprowadził do swego słownika ponad sto nowych formacji słowotwórczych³. A objawione mu jeszcze były, jak o tym mówi w drugim liście do Koryntian, takie słowa, które dla człowieka są już niemożliwe do wypowiedzenia: ἄρρητα ῥήματα (2 Kor 12, 4).

W niektórych miejscach swych pism używa Paweł słownych innowacji celem uzyskania tym większej ekspresywności, a zwłaszcza impresyw-

¹ Rozważania niniejsze są częścią zamierzonej pracy doktorskiej na temat neologizmów w listach św. Pawła.

² R. Morgenthaler, *Statistik des neutestamentlichen Wortschatzes*, Zürich 1958.

³ Uwzględniam tu także list do Hebrajczyków.

ności języka. Na ogół jednak posługuje się takimi słownymi tworam i dla wyrażenia nowych treści doktrynalnych. Analiza tych ostatnich wyrazów wykazała semantyczne pokrewieństwo między niektórymi z nich. Okazało się, że tworzą one kilka kręgów znaczeniowych. Każdy krąg oznaczyć można wspólnym hasłem, wokół którego koncentrują się poszczególne neologizmy. Oto wykaz tych kręgów:

1. krąg hasła *ewangelia* (=głoszenie dobrej nowiny),
2. krąg hasła *nowy człowiek*,
3. krąg hasła *zjednoczenie*,
4. krąg hasła *wyczekiwanie*,
5. krąg hasła *nagroda i kara*,
6. krąg hasła *kult*.

1. KRĄG SEMANTYCZNY HASŁA EWANGELIA (16 NEOLOGIZMÓW)

Najliczniejsza grupa nowych wyrazów z kręgu ewangelii (= przepowiadanie dobrej nowiny) ma znaczenie ujemne i powstałe w walce z gółosłowiem.

Dwukrotnie wzywa Paweł Tymoteusza do wystrzegania się pustego gadania⁴ (κενοφωνία; 1 Tym 6, 20; 2 Tym 2, 16), bo jest ono światowe i stopniowo prowadzi do bezbożności. Takie puste gadanie uprawia m. in. Hymenajos i Filetos, ich nauka rozprzestrzenia się, wg wyrażenia św. Pawła, jak gangrena. Oni to głoszą, że zmartwychwstanie już się dokonało. Tym gadaniem wypaczają wiarę.

Tymoteuszowi poleca, aby zabronił niektórym w swojej gminie głoszenia innych nauk (ἑτεροδιδασκαλέω; 1 Tym 1, 3). Jeśli natomiast ktoś głosi te inne nauki (1 Tym 6, 3) i nie idzie za zdrową nauką Jezusa Chrystusa, to znaczy, że stracił rozum, że niezdolny jest do zrozumienia czegokolwiek. To człowiek chory na dociekania, utarczki słowne, z których rodzi się zawiść, bluźnierstwa, złośliwe podejrzenia i wzajemne utarczki (διαπατριβαί; 1 Tym 6, 5). Niektórzy w gminie Tymoteuszowej odstępili od miłości, która rodzi się i w czystym sercu, i w prawym sumieniu, i w wierze nieobłudnej, oraz zwrócili się ku próżnemu gadaniu, by okazać się nauczycielami prawa (νομοδιδάσκαλοι; 1 Tym 1, 7). Do obowiązków Tymoteusza należy przypominanie, by nikt nie spierał się o słowa (λογομαχέω; 2 Tym 2, 14), ponieważ to do niczego nie jest potrzebne, a służy tylko zgubie słuchających.

⁴ Wyrazy wyróżnione spacją są w listach Pawłowych neologizmami. Spacja w cytatach pochodzi ode mnie — R. P.

W liście do Rzymian (Rz 16, 18) wzywa Apostoł chrześcijan, by odwracali się od tych, którzy nie Panu Chrystusowi służą, ale brzuchowi i przez powabne mowy (χρηστολογία) zwodzą serca niewinnych. Nauka Pawłowa natomiast i przepowiadanie opierają się nie na słowach mądrości łatwo zjednujących (πειθός; 1 Kor 2, 4), lecz na ukazywaniu mocy duchowej.

Źle postępują Koryntianie, gdy znoszą spokojnie naukę tych, którzy głoszą innego niż Paweł Jezusa. To są fałszywi apostołowie (ψευδαπόστολοι; 2 Kor 11, 13), podstępni działacze, przebrani za apostołów Chrystusowych.

Galaci wspaniale biegli, jak wyraża się Apostoł, słuszną drogą, ale któż to powstrzymał ich do tego stopnia, że nie słuchają prawdy? To ich omamienie (πεισμονή; Gal 5, 8) nie pochodzi od Boga. Diakoni powinni być stateczni, nie dwulicowi (δίλογοι — niezmienni w mowie; 1 Tym 3, 8), nie nadużywający wina, nie uganiający się za brudnym zyskiem. Jednym z wielu przykrych owoców bałwochwalstwa wśród pogan jest to, że stają się oni oszczerczy (κατάλαος; Rz 1, 30).

Znacznie mniej neologizmów z kręgu semantycznego *ewangelii* ma znaczenie pozytywne.

Posłuszeństwo Koryntian dla ewangelii i ich jedność w prostocie stanowią Boży dar, niemożliwy do opisania (ἀνεκδιήγητος; 2 Kor 9, 15). Efezjanom pisze Paweł, że Chrystus ustanowił jednych apostołami, drugich prorokami, innych głosicielami ewangelii (εὐαγγελιστής; Ef 4, 11). Tesaloniczanom natomiast, według zdania Pawłowego, nie trzeba już w liście pisać na temat braterskiej miłości, bo przecież oni zostali już pouczeni przez samego Boga (θεοδίδακτος; 1 Tes 4, 9). Niech nie przemawiają naraz wszyscy mówiący różnymi językami, niech kolejno wypowie się na zgromadzeniu wiernych tylko najwyżej trzech, a ktoś niech tłumaczy. Gdyby tłumacza (διερμηνευτής; 1 Kor 14, 28) nie było, niech tamci milczą. Starsze kobiety nie powinny zajmować się oczernianiem bliźnich, uprawianiem pijaństwa, niech prowadzą życie świątobliwe i będą nauczycielkami tego, co dobre (καλοδιδάσκαλοι; Tt 2, 3).

2. KRĄG SEMANTYCZNY HASŁA NOWY CZŁOWIEK (23 NEOLOGIZMY)

Każdy wierzący w Chrystusa jest nowym człowiekiem, powtórnie narodzonym. Początek tej odnowie daje chrzest (βάπτισμα; Rz 6, 4 i in.). Chrzest nie tworzy jednak nowego człowieka w sposób magiczny i ostateczny. Odnawianie dokonywać się ma ustawicznie, z dnia na dzień.

Dla podkreślenia takiej właśnie myśli tworzy Apostoł Paweł dwa nowe wyrazy: rzeczownik ἀνακαινώσις — odnawianie oraz czasownik ἀνακαινώω — czynić nowym. Występują one w listach po dwa razy. 1. Rz 12, 1-2: „Wzywam was, bracia, przez miłosierdzie Boga, abyście złożyli ciała wasze na ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, jako znak rozumnej służby waszej. Nie upodobniajcie się do obecnego pokolenia, ale bądźcie przemienieni poprzez odnawianie umysłu tak, byście rozpoznawali, co jest wolą Bożą: co jest dobre, co miłe, co doskonałe”⁵. 2. Tt 3, 4-5: „Gdy zaś okazała się łaskawość i miłość Boga, Zbawiciela naszego, do ludzi, zbawił nas, ale nie z powodu uczynków spełnianych przez nas w zakresie sprawiedliwości, lecz ze względu na miłosierdzie swoje; a zbawił nas przez kąpiel powtórnego narodzenia oraz odnawiania dokonywanego przez Ducha Świętego”. 3. 2 Kor 4, 16: „Dlatego nie upadamy na duchu, choć bowiem niszczyje nasz człowiek zewnętrzny, ale wewnętrzny jest odnawiany bez przerwy”. 4. Kol 3, 9-10: „Nie okłamujcie się wzajemnie, bo odrzuciliście strukturę starego człowieka razem z jego uczynkami, a przyjęliście strukturę nowego, odnawianego w poznawaniu na wzór swego Stwórcy”.

Myśl o odnawianiu się wyrażana jest także przez Pawła innymi utworzonymi przez niego słowami: ἀπέκδυσις — wyzucie i ἀπεκδύομαι — zdjąć z siebie. Chrześcijanie mają udział w bóstwie Chrystusa, bo przez Jego obrzezanie dokonało się wyzucie ich (ἀπέκδυσις; Kol 2, 11) z grzesznego ciała. Niech Kolosanie odrzuca od siebie gniew, porywczność, złość, bluźnierstwa, bezwstydną mowę i niech nie okłamują się wzajemnie, bo przecież zdjęli z siebie ἀπεκδύομαι; (Kol 3, 9) starego człowieka. Jeśli ktoś nie okazuje skłonności do zmiany sposobu myślenia (ἀμετανόητος; Rz 2, 5), to gromadzi przeciw sobie gniew na dzień sądu Bożego. Ta przemiana człowieka ma być, według Pawła, nie tylko modernizacją duchową, przekształceniem częściowym, ale sięgnąć musi samej natury⁶.

Idealem doskonałości nowego człowieka jest pełna dojrzałość (κατάρτισις; 2 Kor 13, 9) na miarę dojrzałości Chrystusa, nieskazitelnność (ἀγνότης; 2 Kor 6, 6; 11, 3), nienaganność według osądu Boga (ἀνεπίσχυντος; 2 Tym 2, 15). Człowiek przechodzi przez próbę doskonałości (δοκιμή; Rz 5, 4; 2 Kor 2, 9; 8, 2; 9, 13; 13, 3; Flp 2, 22).

Zaletą nowego człowieka jest m. in. pokora (ταπεινοφροσύνη; Ef 4, 2; Flp 2, 3; Kol 3, 12). Jednak Paweł, posługując się tym neologizmem kilkakrotnie, nadaje mu ironicznie dwa razy znaczenie wady:

⁵ Wszystkie przekłady moje — R. P.

⁶ J. Ysebaert, *Greek baptismal terminology*, Nijmegen 1962, s. 131.

poniżanie się (Kol 2, 18; 2, 23). Taką postawę piętnuje. Dalsze zalety nazwane nowymi wyrazami to cierpliwość w przeciwnościach (ἀνεξίκακος; 2 Tym 2, 24), hojność (εὐμετάδοτος; 1 Tym 6, 18), życzliwość (χρηστεύομαι; 1 Kor 13, 4).

Unikać natomiast powinien nowy człowiek samochwalstwa (περπερεύομαι; 1 Kor 13, 4), nadymania się (φυσίωσις; 2 Kor 12, 20), zarozumialstwa (ὕψηλοφρονέω; 1 Tym 6, 17), oszczerstwa (κατάλαλος; Rz 1, 30), służby na pokaz (ὀφθαλμοδουλία; Ef 6, 6; Kol 3, 22), lekkomyślności (ἐλαφρία; 2 Kor 1, 17), zakłamania (φρεναπατάω; Gal 6, 3), rozwydrzenia (καταστρηνιάω; 1 Tym 5, 11). Nie jest święty, kto nie miłuje dobra (ἀφιλάγαθος; 2 Tym 3, 3).

3. KRĄG SEMANTYCZNY HASŁA ZJEDNOCZENIE (13 NEOLOGIZMÓW)

Ważnym punktem w programie nauki Pawłowej jest troska o zachowanie jedności w Kościele. Jedność pojmował Apostoł w relacji pionowej: chrześcijanie — Jezus Chrystus, i poziomej: chrześcijanie między sobą.

A. ZJEDNOCZENIE W RELACJI PIONOWEJ

W liście do Efezjan porównywa Apostoł Paweł Kościół do budowli. Jej kamieniem węgielnym jest Jezus Chrystus, fundamentem — apostołowie i prorocy, a całość jest spajana razem (συναρμολογέω; Ef 2, 21) jako święty przybytek, w który także adresaci listu są wbudowywani, żeby się stać mieszkaniem Boga. Ten neologizm wraca jeszcze na karty listu do Efezjan w rozdz. czwartym przy porównaniu Kościoła do Ciała. Przepiękny ów passus warto przytoczyć dosłownie: „On ustanowił jednych apostołami, drugich prorokami, innych głosicielami ewangelii, jeszcze innych pasterzami i nauczycielami, a to dla formowania świętych, dla sprawowania posługi, dla budowania Ciała Chrystusowego, aż dojdziemy wszyscy razem do jedności wiary i pełnego poznania Syna Bożego, aż osiągniemy ideał człowieka doskonałego, aż dotrzemy do szczytów wzrostu na miarę pełnej dojrzałości Chrystusa, abysmy nie byli już więcej dziećmi, dającymi się unosić falom i porywać powiewom każdej nauki na skutek oszustwa ludzi i ich biegłości w zwodniczym postępowaniu po manowcach, ale abysmy, idąc za prawdą w miłości, wrastali pod każdym względem w Tego, który jest Głową, w Chrystusa, dzięki któremu całe Ciało wzrasta w sobie ku budowaniu się w miłości i z e-

spalane jest (συναρμολογέω), i łączone razem przez więzadła, które służą do podtrzymywania według siły proporcjonalnej do wielkości każdej części z osobna" (Ef 4, 11-16).

Paweł mówi o sobie gdzie indziej, że ma współudział w cierpieniach Chrystusa i przyjmuje razem z Nim stan (συμμορφίζω; Flp 3, 10) śmierci, by w ten sposób osiągnąć zmartwychwstanie. Bóg nas z grzechu przywrócił do życia razem z Chrystusem (συνωοποιέω; Ef 2, 5) i razem z Nim wskrzesił i posadził w niebie.

Chrystus ukształtował w sobie z dwóch jednego, nowego człowieka, aby znowu pojednać (ἀποκαταλλάσσω; Ef 2, 16) obydwu z Bogiem. W Chrystusie wszystko się zespala, On jest Głową Kościoła, w Nim wszystko znowu się jednoczy (ἀποκαταλλάσσω; Kol 1, 20). Wrogów swych Chrystus przez śmierć znowu przywrócił do jedności (ἀποκαταλλάσσω; Kol 1, 22). Stary nasz człowiek został ukrzyżowany razem z Chrystusem (συσταυρόω; Rz 6, 6; Gal 2, 19), abyśmy więcej nie służyli grzechowi, lecz by żył w nas Chrystus.

B. ZJEDNOCZENIE W RELACJI POZIOMEJ

Przez Chrystusa również i poganie weszli do Kościoła, stali się współczłonkami tego samego Ciała (σύσσωμος; Ef 3, 6) i współuczestnikami tego, co zostało obiecane. Chrześcijanie nie powinni dźwigać jarzma w nierównym zaprzęgu (ἑτεροζυγέω; 2 Kor 6, 14) z niewiernymi. Nie może być zgodności (συμφώνησις; 2 Kor 6, 15) Chrystusa z Beliarem i nic wspólnego nie mają wierzący z niewierzącymi.

Nową nazwę wprowadza Paweł dla nadania imienia fałszywym braciom (ψευδάδελφος; 2 Kor 11, 26; Gal 2, 4), którzy rozbijają jedność w gminie.

Mojżesz miał wielkie poczucie jedności, bo wołał raczej doznać krzywd razem z ludem Bożym (συγκακουχέομαι; Hbr 11, 25), niż używać przemijających uciech grzesznych.

Tymoteusza zachęca Paweł dwukrotnie, by współcierpiał razem z nim (συγκακοπαθέω; 2 Tym 1, 8; 2, 3) dla ewangelii jako dobry żołnierz Chrystusa. Filipian wzywa, żeby byli wspólnie naśladowcami (συνμιμητής; Flp 3, 17) jego. Niektórych współpracowników nazywa Paweł swoimi współjeńcami (συναιχμάλωτος; Rz 16, 7; Kol 4, 10; Flm 23). Ulubione przez Pawła wyrazy złożone z σύν — grają w tym kręgu dominującą rolę: na 13 neologizmów jest ich tutaj aż 10.

4. KRĄG SEMANTYCZNY HASŁA WYCZEKIWANIE (5 NEOLOGIZMÓW)

Rozbudowywanie terminologii z tego kręgu zdradza w Pawle bardzo żywą nadzieję na ponowne przybycie Chrystusa i zjednoczenie się z Nim w chwale całego stworzenia, a także głębokie wiązanie się uczuciowe Apostoła z założonymi przez siebie gminami i tęsknotę za nimi. Są to z zasady wyrazy o silnym zabarwieniu afektywnym i o wiele bardziej intensywnej wymowie niż pojawiająca się dość często w listach ἔλπις — nadzieja.

W liście do Rzymian 8, 19 pojawia się z tej grupy znaczeniowej nowy wyraz złożony: „Sądzę bowiem, że cierpienia tego czasu są niewspółmierne względem mającej nastąpić chwały, która okaże się w nas. W niecierpliwym wyczekiwaniu (ἀποκαρδοκία) i z utęsknieniem wygląda stworzenie tego okazania się [chwały] synów Bożych”. Przeżywa również Paweł niecierpliwe wyczekiwanie i nadzieję na uwielbienie w jego ciele Chrystusa Pana z pełną jawnością (Flp 1, 20).

Nowy rzeczownik πληροφορία oznacza całkowite spełnienie się nadziei (Hbr 6, 11), błogosławieństwa (Rz 15, 29) lub całkowitą pewność wiary (Kol 2, 2; 1 Tes 1, 5; Hbr 10, 22).

Filipian nazywa Paweł upragnionymi w tęsknocie (ἐπιπόθητοι; Flp 4, 1) przez niego. Odczuwa także tęsknotę (ἐπιποθία; Rz 15, 23) za Rzymianami. Tęsknotę (ἐπιπόθησις) za Pawłem przeżywają Koryntianie (2 Kor 7, 7; 7, 11).

5. KRĄG SEMANTYCZNY HASŁA NAGRODA I KARA (8 NEOLOGIZMÓW)

Nowym terminem — oznaczającym zarówno nagrodę, jak i karę — jest rzeczownik ἀντιμισθία — odpłata. Rzymianom pisze Apostoł, że poganie za swe zboczenie ponoszą na sobie teraz należną odpłatę (Rz 1, 27). Koryntian wzywa, by na znak odpłaty otwarli i oni, tak jak Paweł, serca swoje (2 Kor 6, 13). Podobnie inny nowy wyraz Pawłowy — μισθαποδοσία — ma znaczenie odpłaty w sensie kary lub nagrody. W Starym Testamencie każdorazowe przekroczenie nauki pociągało za sobą słuszną odpłatę (Hbr 2, 2). Za ufnością idzie wielka odpłata (Hbr 10, 35). Mojżesz wolał nad skarby Egiptu jęk Chrystusa, bo miał wzrok skierowany na odpłatę (Hbr 11, 26).

Należy wierzyć, że Bóg jest i że staje się nagrodzicielem (μισθαποδοτής) tych, którzy Go szukają (Hbr 11, 6).

Zapowiada Paweł w liście do Tesaloniczan i do Rzymian nadejście

sprawiedliwego sądu (δικαιοκρισία) Boga (2 Tes 1, 5; Rz 2, 5). U Pana Boga nie ma względu na osobę (προσωποληψία; Rz 2, 11; Ef 6, 9; Kol 3, 25). Po śmierci otrzymamy w niebie przybytek wiecznotrwały, nie rękoma zrobiony (ἀχειροποίητος; 2 Kor 5, 1).

Upomina Paweł Koryntian, by nie narzekali tak, jak niektórzy w Starym Zakonie i z tego powodu zostali zabici przez posłańca z agiady (ὀλοθρευτής; 1 Kor 10, 10). Zastrzega się jednak, że nie wypomina im pewnych faktów dla potępienia ich (κατάκρισις; 2 Kor 7, 3).

Jeśli w narodzie wybranym przysparzała chwały służba na rzecz potępienia (κατάκρισις), to o ile bardziej obfitować będzie w chwałę służba na rzecz uniewinnienia (2 Kor 3, 9).

6. KRĄG SEMANTYCZNY HASŁA KULT (5 NEOLOGIZMÓW)

Nowe terminy z kręgu kultu tworzy Paweł dla oznaczenia bałwochwalcstwa (ειδωλολατρία; Gal 5, 20; Kol 13, 5; 1 Kor 10, 14) i bałwochwalczy (ειδωλολάτρης; 1 Kor 5, 10; 5, 11; 6, 9; 10, 7; Ef 5, 5). Atakuje pewne objawy samowolnego kultu (ἐθελοθρησκία; Kol 2, 23).

Według prawa żydowskiego niemal wszystko oczyszcza się przy pomocy krwi, a bez wylania krwi (αἵματεκχυσία; Hbr 9, 22) nie ma odpuszczenia. Polanie (πρόσχυσις; Hbr 11, 28) krwią ochroniło w Egipcie pierworodnych od śmierci.

*

Wydaje się, że odkryte już wyżej na tle szerszej pracy kręgi semantyczne wskazują, na jakie tezy swej nauki kładł Paweł Apostoł szczególnie akcent, co starał się podawać w sposób świeży i precyzyjny i co w jego doktrynie było tak nowe, że wymagało poszerzenia zasobów leksykalnych języka greckiego. Pomijając tu szczegółowy proces dowodowy, podajemy w sposób generalny te szczególnie nowe idee świętego Pawła:

1. Ośrodkiem życia chrześcijańskiego jest Chrystus. Wyznawca Chrystusa bierze rzeczywisty udział w Jego życiu, cierpieniach i śmierci, a także w chwale zmartwychwstania, wniebowstąpienia i zasiadania w niebie po prawicy Ojca. Por.: a) nowe wyrazy oznaczające zjednoczenie w relacji pionowej; b) słowa z kręgu hasła: *wyczekiwanie*.

2. Chrześcijanin wtapiając się przez chrzest w Chrystusa jednoczy się z innymi ludźmi. Por. wyrazy z kręgu hasła: *zjednoczenie*.

3. Chrzest tworzy z nas ontologicznie nowych ludzi i daje początek

procesowi ustawicznego odnawiania się. Por. neologizmy z kręgu hasła: *nowy człowiek*.

4. Obowiązuje prawdziwa i pełna doskonałość w głoszeniu dobrej nowiny, w oddawaniu czci Bogu i w praktyce życia ochrzczonych. Dla wyznawców Chrystusa nie ma miejsca na grzech, a zwłaszcza na pychę i brak szczerzej życzliwości względem ludzi. Por. wyrazy z kręgu hasła: *ewangelia, kult i nowy człowiek*.

5. Życiu chrześcijan, a nawet całego stworzenia, towarzyszy pełne tęsknoty i nadziei wyczekiwanie na powtórne objawienie się Chrystusa. Równocześnie z tym objawieniem nastąpi pełne odkupienie ciał i ukazanie się chwały ludzi jako synów Bożych. Por. krąg hasła: *wyczekiwanie*.

6. Postępowanie człowieka podlega ocenie Boga, który jest sędzią i nagrodzicielem sprawiedliwym. Por. krąg hasła: *nagroda i kara*.

LES IDEES MAITRESSES DE L'ENSEIGNEMENT DE L'APOTRE S. PAUL A LA BASE DES RECHERCHES LINGUISTIQUES

Résumé

L'analyse sémantique des néologismes contenus dans les Epîtres de l'Apôtre S. Paul montre qu'ils se rapportent à six thèmes: évangile, homme nouveau, union, attente, récompense et punition, culte. Ces néologismes prouvent que dans la doctrine de Paul les questions particulièrement nouvelles et importantes c'étaient les constatations suivantes:

1. Le Christ est le centre de la vie chrétienne. Le confesseur du Christ participe réellement dans sa vie, ses souffrances, sa mort et aussi dans la gloire de la résurrection, de l'ascension et du séjour aux cieux à la droite du Père. 2. Le chrétien en fondant, grâce au baptême, dans le Christ s'unit avec les autres hommes. 3. Le baptême fait de nous des hommes ontologiquement nouveaux et donne commencement à notre renouveau. 4. Lorsqu'on annonce la bonne nouvelle, honore Dieu et pratique la vie des baptisés, une vraie et entière perfection oblige. Pour les confesseurs du Christ le péché n'est plus admissible, surtout l'orgueil et le manque de sincère bienveillance envers les hommes. 5. La vie des chrétiens est une attente pleine de nostalgie et d'espérance d'un nouvel avènement du Christ. En même temps que cet avènement, aura lieu une entière, rédemption des corps et une manifestation de la gloire des hommes en tant que fils de Dieu. 6. La conduite de l'homme est jugée par Dieu qui est le Juge et le Récompenseur équitable.